

POSTANOWIENIE

Dnia 2 marca 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Zbigniew Hajn (przewodniczący)

SSN Jerzy Kwaśniewski

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku H. K.

przeciwko Wojskowemu Biuru Emerytalnemu

o wysokość świadczenia,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Spółecznych i Spraw Publicznych w dniu 2 marca 2011 r.,

zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Apelacyjnego [...]

z dnia 29 października 2010 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 29 października 2010 r. Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych odrzucił skargę kasacyjną wnioskodawcy H. K. od wyroku tego Sądu z dnia 25 czerwca 2010 r., stwierdzając że jest ona niedopuszczalna z uwagi na wskazaną w niej wartość przedmiotu zaskarżenia w wysokości 3.585 zł, czyli niższą niż wymagana przez art. 398² § 1 k.p.c. kwota dziesięciu tysięcy złotych.

W zażaleniu na powyższe postanowienie skarżący zarzucił naruszenie art. 398² § 1 zdanie drugie k.p.c., wskazując że przedmiotem toczącej się sprawy jest dochodzenie przyznania emerytury we właściwej zwaloryzowanej wysokości,

wobec czego na podstawie art. 398² § 1 zdanie drugie k.p.c. skarga kasacyjna jest w niej dopuszczalna niezależnie od wartości przedmiotu zaskarżenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych o prawa majątkowe skarga kasacyjna przysługuje w sprawach, w których wartość przedmiotu zaskarżenia nie jest niższa niż dziesięć tysięcy złotych (art. 398² § 1 zdanie pierwsze k.p.c.), za wyjątkiem spraw o przyznanie i o wstrzymanie emerytury lub renty oraz o objęcie obowiązkiem ubezpieczenia społecznego, w których skarga kasacyjna przysługuje niezależnie od wartości przedmiotu zaskarżenia (art. 398² § 1 zdanie drugie k.p.c.). Zakres i przedmiot rozpoznania sądowego w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych wyznacza przedmiot decyzji organu rentowego i żądanie zgłoszone w odwołaniu wniesionym do sądu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 1999 r., II UZ 52/99, OSNP 2000 nr 5, poz. 601, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 października 2009 r., II UZ 37/09, niepublikowane, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 lutego 2010 r., II UK 314/09, niepublikowane).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, należy wskazać, że wnioskodawca odwołał się od decyzji Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego z dnia 7 kwietnia 2009 r., wydanej na podstawie art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin (jednolity tekst: Dz. U. z 2004 r. Nr 8, poz. 66 ze zm.), odmawiającej przeliczenia emerytury wobec stwierdzenia, że decyzja o przyznaniu świadczenia emerytalnego z dnia 1 lipca 1993 r., jak i kolejne decyzje waloryzacyjne, a także decyzja z dnia 7 kwietnia 1994 r. ustalająca wysokość świadczenia na nowo, zostały wydane zgodnie z obowiązującymi przepisami, a brak było podstaw do wznowienia postępowania. W związku z tym nie ulega wątpliwości, że ubezpieczony mając ustalone prawo do emerytury, domagał się jedynie zweryfikowania wysokości tego świadczenia, co zresztą potwierdził sam wnioskodawca, podnosząc w zażaleniu, iż żąda przyznania emerytury we właściwej zwaloryzowanej wysokości. Przedmiotem sporu w tej sprawie nie jest zatem prawo do emerytury, a wysokość tego świadczenia.

Sprawa, w której przedmiotem sporu jest wysokość emerytury, jest zaś niewątpliwie sprawą o prawa majątkowe, w której o dopuszczalności skargi kasacyjnej decyduje wartość przedmiotu zaskarżenia. Skoro zaś skarżący oznaczył w skardze kasacyjnej wartość przedmiotu zaskarżenia na kwotę 3.585 zł, tj. niższą niż 10.000 zł, Sąd Apelacyjny trafnie uznał jej niedopuszczalność, czego skutkiem było prawidłowe odrzucenie tego środka odwoławczego na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c.

Z powyższych względów, Sąd Najwyższy, nie znajdując podstaw do uwzględnienia zażalenia, na podstawie art. 394¹ § 3 w związku z art. 398¹⁴ k.p.c. postanowił jak w sentencji.